

ÚŘAD PRO OCHRANU OSOBNÍCH ÚDAJŮ

Pplk. Sochora 27, 170 00 Praha 7
tel.: 234 665 111, fax: 234 665 444
posta@uouu.cz, www.uouu.cz

Čj. UOOU-00974/21-61

Nejvyšší správní soud
Moravské náměstí 6
657 40 Brno

Praha 25. ledna 2024

ID DS: wwjaa4f

Vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 17. 10. 2023, č. j. 15 A 68/2021-104

K č. j. 10 As 306/2023-33

Žalobkyně:

CHAPS spol. s r. o., IČ: 475 47 022
se sídlem Bráfova 1617/21, 616 00 Brno

Zastoupená Mgr. Štěpánem Schenkem, advokátem,

HSP & Partners advokátní kancelář v. o. s.
se sídlem Vodičkova 710/31, 110 00 Praha 1

(dále jen „žalobkyně“)

Žalovaný:

Úřad pro ochranu osobních údajů, IČ: 708 37 627
Pplk. Sochora 727/27, 170 00 Praha 7

(dále jen „žalovaný“)

I.

Přípisem Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2024, č. j. 10 As 306/2023-33, byla žalovanému doručena na vědomí a k případnému vyjádření kasační stížnost žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 17. 10. 2023, č. j. 15 A 68/2021-104. K této výzvě žalovaný zasílá následující vyjádření.

Žalovaný byl současně vyzván k předložení úplného správního spisu. Správní spis v dané věci byl Nejvyššímu správnímu soudu žalovaným již předložen (včetně napadeného opatření proti nečinnosti ze dne 25. 5. 2021, č. j. UOOU-00974/21-16) spolu s jeho vyjádřením ze dne 21. 4. 2023, č. j. UOOU-00974/21-49, a to v souvislosti s řízením o kasační stížnosti téže žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 10. 1. 2023, č. j. 11 A 112/2021-108, které je rovněž vedeno desátým senátem Nejvyššího správního soudu. Na uvedený spisový materiál žalovaný v této věci odkazuje. Pakliže by Nejvyšší správní soud požadoval spis zaslat opětovně i k tomuto řízení, žalovaný je připraven tomuto požadavku vyhovět.

II.

Ke kasační stížnosti žalovaný podává následující vyjádření.

Kasační stížností napadeným usnesením Městského soudu v Praze ze dne 17. 10. 2023, č. j. 15 A 68/2021–104, byla žaloba žalobkyně odmítnuta. Městský soud v Praze se ztotožnil se závěry žalovaného, které jej vedly k vydání napadeného opatření ze dne 25. 5. 2021, č. j. UOOU-00974/21-16, proti nečinnosti žalobkyně. Tímto opatřením žalovaný žalobkyni přikázal dle § 80 odst. 4 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), aby žadatelovu žádost o informace vyřídila postupem dle § 16a odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „InfZ“), a to buď poskytnutím požadovaných informací, nebo odmítnutím žádosti, respektive aby žadatelovu stížnost postoupila nadřízenému orgánu, aby o ní mohl v souladu s § 16a odst. 6 InfZ rozhodnout. Žalovaného k vydání opatření proti nečinnosti žalobkyně vedl závěr, že žalobkyně je povinným subjektem s plnou informační povinností ve smyslu § 2 odst. 1 InfZ, a proto je povinna žadatelovu žádost a následnou stížnost vyřídít v souladu s InfZ.

Městský soud v Praze se v kasační stížností napadeném usnesení ztotožnil se závěrem žalovaného, podle něhož je žalobkyně povinným subjektem s plnou informační povinností, neboť naplňuje znaky veřejné instituce dle kritérií nálezů Ústavního soudu ve věci Letiště Praha a ve věci ČEZ (nález Ústavního soudu ze dne 24. 1. 2007, sp. zn. I. ÚS 260/06, a nález ze dne 20. 6. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1146/16), jelikož u ní převažují znaky svědčící o její veřejné povaze, kdy dle názoru Městského soudu v Praze pro to, aby byla společnost hodnocena jako veřejná instituce, postačí převaha znaků; veřejná instituce tedy nemusí splňovat všechny typické znaky pro veřejnou instituci a naopak. Z toho plyne, že žalovaný mohl vůči žalobkyni vydat opatření proti nečinnosti. Městský soud v Praze dále konstatoval, že z předmětu smlouvy uzavřené mezi žalobkyní a Ministerstvem dopravy a s tím spojené povinnosti žalobkyně softwarově zajistit celostátní informační systém (dále jen „CIS“) vyplývá, že originální ID zastávek a rozlišení označků jsou zjevně součástí plnění z této smlouvy.

Soud proto uzavřel, že žadatelem požadované informace spadají do rozsahu smlouvy, přičemž žalobkyně je i ve vztahu k nim povinným subjektem.

Žalovaný je toho názoru, že jak kasační stížností napadené usnesení Městského soudu v Praze ze dne 17. 10. 2023, č. j. 15 A 68/2021–104, tak opatření ze dne 25. 5. 2021, č. j. UOOU-00974/21-16, proti nečinnosti žalobkyně jsou založena na adekvátní argumentaci svědčící tomu, že napadené opatření bylo důvodné a postup žalovaného byl v souladu s § 80 odst. 4 písm. a) správního řádu. Městský soud v Praze ve svém usnesení srozumitelně popsal, na základě jakých skutečností byl žalovaný oprávněn vydat napadené opatření proti nečinnosti žalobkyně, a rovněž vysvětlil, proč dospěl k závěru, že žalobkyně je veřejnou institucí ve smyslu § 2 odst. 1 InfZ. Dle žalovaného se tak Městský soud v Praze vypořádal se všemi námitkami žalobkyně, která nyní prakticky tytéž námitky pouze opětovně reprodukuje ve své kasační stížnosti.

Žalovaný se tedy plně ztotožňuje s právním názorem Městského soudu v Praze, že žalobkyně je veřejnou institucí, a tedy povinným subjektem dle ustanovení § 2 odst. 1 InfZ. K tomu je možno odkázat na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu v této věci, které se právní povahou žalobkyně již v minulosti zabývaly (sice převážně v souvislosti se snahami žalobkyně o uplatnění práv účastníka v soudním řízení, její právní postavení jako veřejné instituce však bylo rovněž zkoumáno). K tomu srov. například usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 57/2013-16 ze dne 27. 9. 2013, usnesení Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 3669/13 ze dne 15. 7. 2014, rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 67/2016-53 ze dne 22. 6. 2016, usnesení Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 2925/16 ze dne 23. 4. 2019, náleží Ústavního soudu ze dne 16. 6. 2015, sp. zn. I. ÚS 3930/14, a především usnesení Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 3133/17 dne 2. 5. 2019.

Žalovaný se naopak zásadně neztotožňuje s argumentací žalobkyně, podle níž pro to, aby ji bylo možno považovat za veřejnou instituci, je třeba naplnění všech znaků veřejné instituce kumulativně. To neodpovídá jednak zavedené argumentační praxi Městského soudu v Praze (srov. například rozsudek ze dne 26. 10. 2023, č. j. 10 A 40/2022–91), jednak ani judikatorní praxi samotného Nejvyššího správního soudu.

Nejvyšší správní soud totiž např. v bodu 43 svého rozsudku ze dne 4. 5. 2022, č. j. 3 As 46/2022-42, dovedil, že **„zařazení určitého subjektu pod instituci veřejnou či soukromou musí vyplývat z převahy znaků, jež jsou pro ni typické. Není tedy pravdou, jak uvádí původní žalovaná, že nesplnění byť jen jediného z těchto kritérií má za důsledek, že posuzovanou instituci nelze považovat za veřejnou. V tomto směru má naopak pravdu stěžovatel, který proto dovozuje, že napadené usnesení nemůže obstát. Městský soud totiž dovedl, že u původní žalované jsou dány čtyři z pěti kritérií veřejné instituce, přesto dospěl k závěru, že nemůže být povinným subjektem podle informačního zákona, neboť rozhodující váhu přiznal kritériu jedinému [účel instituce (...)]. Takové posouzení je s konstantní judikaturou tohoto soudu v očividném rozporu. Zdejší soud zdůrazňuje, že převaha kritérií nutně nemusí znamenat prostý součet „pro a proti“, tedy například, že jakmile jsou splněny tři z pěti kritérií výše uvedeného testu (ve prospěch závěru, že jde o veřejnou instituci), bude se vždy bez dalšího jednat o povinný subjekt. Každý případ je nezbytně posuzovat**

individuálně a jednotlivá kritéria obecně mohou mít různou váhu podle konkrétních specifických okolností. Je přitom nezbytné reflektovat skutečnost, že se v činnosti mnoha institucí prolínají aspekty soukromoprávní s veřejnoprávními. V posuzované věci nicméně nelze najít pro závěry městského soudu oporu. Při splnění minimálně čtyř kritérií nálezu ve věci Letiště Praha lze stěžít dospět k tomu, že jejich převaha zde přesto není dána, jak de facto dovedil městský soud“.

Nejvyšší správní soud v bodech 50 a 51 téhož rozsudku dále uvedl, že **„při splnění všech čtyřech předcházejících kritérií je velmi pravděpodobné, že původní žalovaná veřejnou institucí bude, i kdyby toto kritérium splněno nebylo, neboť – jak je vysvětleno výše – je již dána přinejmenším výrazná početní převaha znaků veřejné instituce. (...) Ačkoliv je tedy přinejmenším z hlediska ekonomického primárním posláním původní žalované její podnikatelská činnost, nelze opomenout, že zastává rovněž společensky významnou veřejnou úlohu, jejíž význam nesnižuje ani to, že ji plní na základě soukromoprávních kontraktů. Byť by tedy tato skutečnost sama o sobě patrně nepostačovala pro podřazení původní žalované pod pojem veřejná instituce, svědčí ve spojení s dalšími splněnými kritérii dle testu nálezu ve věci Letiště Praha o tom, že původní žalovaná takovou institucí je, a tedy je rovněž povinným subjektem ve smyslu informačního zákona“.**

Samotný Nejvyšší správní soud tak dle mínění žalovaného prokazatelně přistupuje k výkladu nálezů Ústavního soudu ve věcech ČEZ a Letiště Praha tak, že není třeba naplnit veškeré znaky veřejné instituce kumulativně, jak argumentuje žalobkyně, nýbrž že postačí, když znaky veřejné instituce u daného subjektu převažují (příčemž samozřejmě záleží na specifických okolnostech konkrétního případu).

Žalovaný rovněž nesouhlasí s argumentací žalobkyně ve vztahu k jejímu údajnému postavení jako soukromoprávní společnosti. S touto argumentační linií se dle názoru žalovaného v minulosti vypořádal již Ústavní soud, když ve svém usnesení ze dne 2. 5. 2019, sp. zn. III.ÚS 3133/17 konstatoval, že **„podstatou posuzované ústavní stížnosti je stěžovatelkou opakovaně a konstantně vyjadřované přesvědčení, že není "veřejnou institucí" podle § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím, a tedy není povinna poskytnout první vedlejší účastnici jí požadované informace. Kruciólní argument přitom pro stěžovatelku představují závěry v době podání ústavní stížnosti recentního nálezu Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1146/16. (...) Pro řádné posouzení věci bylo proto třeba zjistit, že stěžovatelka vskutku vykazuje veškeré potřebné znaky soukromoprávního subjektu. Z obchodního rejstříku se nicméně podává, že jediným společníkem stěžovatelky je obchodní společnost ČD – Informační Systémy, a. s., (...), jejíž jedinou akcionářkou je obchodní společnost České dráhy, a. s., jejímž jediným akcionářem je stát (...). Veškeré znaky soukromoprávního subjektu tak stěžovatelka nevykazuje. Současně je třeba upozornit rovněž na druhou podstatnou odlišnost posuzované věci od věci řešené v citovaném nálezu. Podle mínění Ústavního soudu je totiž zjevné, že na stěžovatelku (na rozdíl od obchodní společnosti ČEZ, a. s.) byla v důsledku použití § 17 odst. 2 zákona o silniční dopravě, ve znění účinném do 3. 10. 2017 (nyní § 17 odst. 1) převedena (delegována) dílčí působnost orgánu veřejné správy. Přestože stěžovatelka v ústavní stížnosti předkládá vnitřně souvislou argumentaci směřující k závěru, že není veřejnou institucí podle § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím, skutečnost, že vykonává dílčí (byť**

i zcela okrajovou) působnost správního orgánu, relevantně nezpochybňuje. Z uvedeného je zřejmé, že na stěžovatelku závěry přijaté v citovaném nálezu bez dalšího – vůbec – nedopadají, protože Ústavní soud neshledává důvod se ani v posuzované věci odchýlit od již dříve opakovaně přijatého závěru, že stěžovatelku je namístě považovat za "veřejnou instituci" podle § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím".

K žalobkyní zpochybňované povaze smlouvy mezi žalobkyní a Ministerstvem dopravy, respektive k tomu, zda požadované informace lze podřadit pod tuto smlouvu, se žalovaný nemůže blíže vyjádřit, jelikož tento dokument sám nemá k dispozici.

III.

S ohledem na výše uvedené žalovaný navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost žalobkyně zamítl a napadené usnesení Městského soudu v Praze ze dne 17. 10. 2023, č. j. 15 A 68/2021–104, potvrdil.

Mgr. Jiří Kaucký
předseda